

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Kar sem v té, se deklica, zaljubil.

(Po Petöfy-ji preložil V.)

Kar sem v té se, deklica, zaljubil,
V moji glavi vse narobe gré;
Slepe miši misli mi lovijo,
V glavi sèm, zdaj zopet tja frčé.

Je-li čudno, da je zoper zdravo
Pamet, kar zaljubljen ves počnèm?
Sram me je, ne upam se izreči:
Še v zrcalo večkrat se ozrèm!

Zjutraj večkrat „Dober večer“ pravim,
„Dobro jutro“ pa zvečér velim;
„Z Bogom“ pravim, ko me kdo obiše,
„Dobro došel“, ko do vrat grem ž njim,

Često v pesku si peró omočim,
Na papir pa tinto vlijem skor;
Časih smodke tleči konec v usta
Vtaknem, kot da sem v resnici nor.

Po pravici sme potem se reči:
To ljubezni prava rana je!
Ti si vzrok, deklè, zató v zdravilo
Ust s poljubom mi dotakni se!

Od goske do goske.

(Humoreska. Spisal Franjo.)

II.

To vam je bila večerja! Pili in jeli so, kakor je že slaba navada pri večerji in gospica Minka je pela, na glasovir igrala in goste s svojim ljubeznjivim vedenjem kar očarala. Kakor muhe ob ognji, tako so se spekli vsi drug za drugim: oskrbnik, kupec in celo . . . Slavko. — Ko so odhajali od župana domov, rojila je vsakemu misel po glavi: Minka mora biti moja! Le Slavko je še zraven nekaj godrnjal. „Gos je moja nesreča! Zaman sem se branil! No dosedaj je bilo še dobro, takrat so me le za srajco vlekle, ta me bode pa za . . . nos! Lahko noč!“ —

Čez tri dni je sedel oče župan v svojej uradni sobi ter gledal pisma, ki so pred njim ležala. „Tri pisma in vse tri iz našega kraja, kaj to pomeni? No berimo!“ Natakne očala in prične čitati. Čem dalje čita, tem bolj se mu jasni obraz. „Torej oskrbnik snubi mojo Minko? Ni napačen mož! Jaz bi ga takoj vzela! A sedaj ni časa

s tem tratiti, hitro drugo pismo!“ Čita — „Kaj? Zopet ponudba? Kupec tudi? Vraga! Kaj početi? Komu jo dati in se drugemu ne zameriti? — Nazadnje je v tretjem pismu tudi kaj tacega in potem je pa babilonska zmešnjava gotova!“ Zopet čita. „Strela na vodi! Istina! Milko tudi! To je pa prehudo! In vse to je provzročila ona večerja. Pa kaj večerja, ona goska je vsega tega kriva! To gosko je gotovo sam vrug spekel, da še tri dni po smrti take hudobije po sveti uganja. — In Milko, Milko — jaz ga imam rad, ali sedaj še ničesar nima, doma nič, on nič in predno dobi pošteno službo! Tine, Tine!“ „Ali ste mene klicali?“ „Tine teči ko sam vrug tje k brivcu, ter mu reci, da naj takoj sem pride!“

In Tine je tekel, da mu je sape zmanjkovalo; tako si je predstavljal da vrug teče. —

Brivec je bil prvi županov svetovalec. Kolikokrat mu je pomagal v kritičnih trenutkih iz zadrege! Brivec

je v istini vsevéd — njemu ljudje vse povedó in kar mu naravnost povedati nečejo, to jim on z gladko, priliznjeno besedo počasi izmolze. — Vse to pa je on znal dobro uporabljati. Ker je bil zraven tudi šaljivec prve vrste, je bil pri županu zelo v čisljih. On mu je vse zaupal, povpraševal ga je v vseh važnih zadevah za svét in ga je navadno tudi dobil. —

Ali sedaj je župan vendar jedenkrat na led šel s svojim brivcem. Slavko je namreč znal za to strijčevo bolezen ter ga je prehitel. Takoj ko je pismo odposlal, šel je k brivcu ter ga pregovoril, naj zanj govori. Da bi se ga še bolj zagotovil, podaril mu je tri čisto nove, še dobro barvane goldinarje. — Kdo ne bi za tacega gospoda glasoval? Tudi brivec ima hvaležno srce! — In sedaj je prišel Tine ponj! „Briti treba gospoda župana? Takoj pridem! — Danes bodem na dva kraja bril, dejal je poluglasno. Par minut pozneje je že pripravljval pri županu „peno“. — Mej tem mu je župan hitel razlagati, kako da je v zadregi. —

„Torej trije prosilci za jeden prostor,“ pravi brivec, ko ga začne mazati — „ponosni smete biti na to. Pa tudi nima vsak oče tako lepe in umne hčerke, kakor vi in tudi ni vsak župan na tako dobrem glasu, kakor vi.“ „Hm“. „Brada in on, oba sta že mehka,“ misli si brivec, sedaj treba pričeti briti! — Težava, težava je sedaj dobro izvoliti. Vsi trije so pošteni in prijazni. Jednemu vendar treba prednost dati, kajti gotovo ne mislite tako storiti, kakor znani potomec onega sivca, ki je Bileama nosil — ki je mej dvema kupoma sena poginil, ker se ni mogel odločiti, kje da bi se lotil. — Res je, vsi so dobri —, a tudi pri kartah so mond, škis in pagat jednako vredni zasé, ali kadar se bije, onda treba po glavah gledati! In gospod župan, mi moramo imeti škisa, kaj ne? Seveda, župan in zraven tak župan, kakor ste vi, mora le škisa dobiti! — Če nadaljujem toraj s kartami, rekel bi, kupec je pagat, oskrbnik je mond in doktor Seliškar pa škis . . .

Brivec je dobro znal, da bode tu udaril s koso ob kamen in da bode zazvenelo — ali zvita buča si zna pomagati. Ni še „škisa“ dobro izrekel, ko je že prav hladnokrvno župana za nos prijel ter mu jel, kakor da bi ne bil ničesar rekel, počasi brke briti. Župana je sicer kar vzdignilo od stola ali govoriti ni mogel in moral je vse pripravljene besede s slinami vred požreti. — Še le ko je bil brivec gotov pod nosom, začel je zopet: „Da doktor, doktor, on je revež, ubogi Job je bil pravi bogatin proti njemu! Istina je, da postane kaj, ali kedaj?“ — „Vi imate velik upliv, gospod župan, in mu pomagate lahko in on je duhovit mož in zraven lep mož, kar ga more Minki le priporočati. — In glejte, če Minko kupcu daste, nikdar ne bode srečna, ona je bila v šoli, je olikana, ali naj sedaj v prodajalnici prodaja?“ „To je že res, no pa oskrbnik!“ „Oskrbnik je že prestar in je grd. Minka je vaša jedina hči, naredite jo srečno, prav srečno! Slavko je doktor vsega prava, toraj mora biti „ta pravi — kaj ne?“ „No videti bočemo.“ — „In glejte kako zasluženje imate pred Bogom! — Kadar se mlad mož ženi, satan v peklu tako zarujove, da vsi satančki k njemu prilete vprašat ga, kaj da mu je, in on pravi: „Zopet je jeden ušel mojim krempljem!“ —

Mej tem ko sta župan in brivec tako duhovite pogovore imela mej seboj, sedela je Minka z povešeno glavó v svojej svetlej sobici ter mej nežnimi svojimi prstki vrtila drobno, sila drobno pisemce. Vsebina jej je bila gotovo povšeč, kajti ljubeč smehljalj zaigral jej je že nekolikokrat okrog rudečih ustnic. Minka je bila v istini lepa! „Ubogi Slavko, takoj mu moram dati nekoliko

upanja,“ dejala je — a hitro je skrila pisemce, kajti čuli so se trdi koraki ki so se bližali njenej sobici. — V sobo stopi oče. — Ko mu Minka ponudi stol, začne jej važno pripovedovati, da ima on tri snubce, da je od vseh treh prejel danes pisma. „Ti veš Minka, da te jaz srčno ljubim in da le tvojo srečo želim. Radi tega ti tudi nečem ne tega, ne onega siliti — ampak sama izberi. V svojo dolžnost si pa štejem, da te opomnim na to, da imata oskrbnik in kupec svoje zavetje, da ti z vsem lahko postrežeta, Slavko pa nima sedaj še ničesar.“ —

„Ne boj se oča, vse hočem dobro storiti, tako da se i nobenemu ne zamerimo! Veš kaj? Povabi v nedeljo vse tri snubce na obed in takrat hočem izvoliti svojega bodočega moža!“ — „Dobro. V nedeljo toraj! Zdrava!“ „Da v nedeljo,“ je šepetala, ko je odšel, „ali jaz nimam ničesar izbirati, jaz hočem le Slavkota, ali pa nobenega. In glejte oni gospodje me tudi hočejo imeti, pa se niti ne potrudijo k meni, da bi me vprašali, sem li jaz zadovoljna ali ne? No, na svidenje v nedeljo gospodje!“

Usodepolna nedelja je prišla in ob določeni uri bili so vsi že zbrani. Pri podolgastej bogato obloženi mizi sedeli so na jednej strani vsi trije snubci, na drugej župan in Minka. — Takoj v začetku je poprijel župan „za besedo“ ter razložil položaj. — „Vsak sicer vé za-se, da je prosil roke moje Minke ali drug za družega gotovo ne veste. Ker ste mi pa vsi jednako dragi, toraj sem odločbo svoje hčerki prepustil, naj se ona izreče za jednega ali družega. Upam pa, naj se izreče ona za tega ali onega, da ostanemo vsi v starem prijateljstvu. Obljubite mi to vsi!“ „Obljubimo, ljubimo!“ Minka je bila ta večer jako vesela, razgovarjala se je kaj živahno z oskrbnikom, in kupcem, samo ubogi Slavko je le tu in tam kak prijazen pogled dobil. — Ko je bilo že pozno v noč in so jo silili, da naj se odloči, se vzdigne in pravi: „Da se mi ne bode očitalo, da sem temu ali onemu prednost dala, izvolim toraj za svojega bodočega moža onega, ki mi do jutri zvečer v šestih verzih svojo ljubezen povedati more. — To je moj trden sklep!“ — Kupec je začel po teh besedah krvav pot potiti, oskrbniku so se lasje ježili in tudi Slavko se je boječ ozrl v Minko. Ta ga je pa tako pomenljivo pogledala, da je Slavko takoj spoznal, da mu ima nekaj povedati. — Ko so se poslovili, je Slavko trdo stiskal v roki majhen bel listič, katerega mu je Minka skrivaj stisnila. —

Ljudje so pravili, da sta imela oskrbnik in kupec celo noč luč prižgano ter da sta cel čas dvorila muzam. — Slavko je pa že ob 10. uri, toraj protinavadno, v sladkem Morfejevem naročji počival. —

Večer. — V najlepši županovi sobi vidimo zbrane vse večerajšnje goste. Oskrbnik in kupec sedela sta oba prav zamišljena ter krepko v rokah tiščala vsak svoj listič. Le Slavko se je danes nekako samozavestno obnašal. — „Toraj gospoda, pričnimo sejo,“ dejala je Minka, ki je sedela na nekoliko vzvišenem prostoru, — „vi gospod oskrbnik, vi pričnete, kajti vaše pismo je oče najprvo čital!“ — „Ali bi ne bilo bolje, če bi kupec pričel?“ — „Ne.“ — „Ali pa morda gospod doktor.“ — „Ne, ne, pričnite!“ „Toraj moram jaz prvi v k'islo jabolko ugrizniti — naj bo, čuj torej Minka!

Če stopiš v petek psu na rep, in on zacvili,

Je znamenje, da ga boli,

Če pesnik zate danes sem postal po sili,

Je znamenje, da srce gori,

Za té brezmejno, da čutim ta požar.

Če i ti takó, sva kmalu srečen pár.“

„Izvrstno, gospod oskrbnik, izvrstno, ali se nikoli ne poskušate v „Zvonu“, „Brusu“ i. t. d.? — Hvala vam, za pesem. A sedaj vi, gospod kupec! Vaša vrsta je!“ „Jaz sem že pobit, gospod oskrbnik vam je preveč lepo zapel.“ — „Oba zvana se mora slišati, da se ve, kateri ima lepši glas, toraj!“

„No toraj!“

Do zdaj sem ljubil samo svojo robo,
 Dans pa prisezam Tebi vso zvestobo
 In v verzih, slabo le skovanih, zdaj te vprašam
 Če na ljubezen Tvojo lahko se zanašam
 Če peljem v farno cerkev srečno te nevesto,
 Z rozini, figi, pustil bom potresti cesto!“

„Tudi jako lepo — in sedaj še g. Slavko.“

„Odkriti prav zvesto ljubezen svojó,
 Ljubezen to svojo, oj to ni težkó
 Zató ti ljubezen jaz svojo odkrijem,
 To svojo ljubezen sladkó,
 In svojo ljubezen Tebi razvijem,
 To svojo ljubezen srčnó!“

„Čujte sedaj gospodje mojo razsodbo! Gospod oskrbnik in gospod kupec sta jako trudila se, da bi nalogo rešila, dočim ko se doktorjevimi verzom takoj pozná, da so kar brez zmisla. — Zató mi je skoraj žal, da je ravno on nalogo sam prav rešil — le on mi je namreč v vseh 6 verzih svojo ljubezen povedal. — Porednež, nisi je sicer vreden roke, ker si se tako malo potrudil, ali obljubila sem in . . . , tu jo imaš!“ „Minka moja! Jaz sem najsrečnejši človek!“ Oskrbnik je naredil kisel obraz, kupec je pa jezno dejal: „To se pravi očitvidno norčevati se z nami, — to je grdo!“ Rahločutni Minki so šle te trde besede tako zelo k srcu, da je intonirala visoki C ter nezavestna pala Slavku v naročje. — Nato sta oskrbnik in kupec ostavila sobo. Slavko je pa z vročim poljubom poklical svojo Minko v življenje nazaj.

Jaz naj bom drevó, če ti si cvetje.

(Po Petöfy-ji preložil V.)

Jaz naj bom drevó, če ti si cvetje,
 Cvetka bom naj, če si rosa ti;
 Rosa bom naj, če si solnčni žarek:
 Eno v drugem naj takó živi.

In če ti nebó si, dekle drago,
 Naj kot zvezda jaz na njem žarim;
 A če si peklá pekoči ogenj,
 Da pri tebi bom, naj v njem gorim.

Nekaj za Veliki teden.

V gostilnici „Pri Brgantovki“ v Trnovem sedita zvečer sama pri kupici rujnega vinca, Žabarjev Tine iz Trnova in oče Brdavs iz Krakovega. Tine je še mlad mož, pa silno radoveden. Na kar ne misli živ krst, to njemu beli glavo. Oče Brdavs pa iz skušnje veliko vedó, zatorej sta kakor ustvarjena drug za drugega. Tudi ta večer roji mlademu možu nekaj posebnega po glavi, kar mora zvedeti, zato bolj potihoma vpraša;

„Oče Brdavs, vi veliko veste, kaj menite, od kod izvira ta navada, da ima vseh petero župnijskih cerkev v Ljubljani po dva zvonika, ali bi ne zadostoval pri vsakej samo po jeden?“

Oče Brdavs: „Se vé da bi, ako bi ne bilo v Ljubljani zvitih žen. Te jedine so krive, da morata stati pri vsakej župnijske cerkvi po dva zvonika.“

Veš, Tine, to je prišlo pa tako le: Ko so sv. Petra cerkev požgali divji Turčini, treba je bilo zidati novo, in duhovniki so od hiše do hiše prosili milodarov za zidanje. Takrat je neka petična Evina hčer stavila v imenu vseh žen ta-le pogoj: Me že damo za zidanje cerkve vsaka po svojej moči, toda samo takrat, ako bodeta pri cerkvi stala dva zvonika, jeden za može, jeden za žene. In ta zahteva se je izvršila. To zmago so si pa žene po vsem mestu za vse čase dobro zapomnile. Kadar je bilo treba zidati kako župnijsko cerkev, vselej so rekle: Me že damo-ako bosta dva zvonika, jeden za može, jeden za žene, če ne pa nič. In zgodilo se je vselej po njihovej želji. Nikdar ne bodem pozabil prizora, ki sem ga videl, ko je gospod kaplan Luka prišel mojo staro mater poprositi za milodar za našo novo cerkev. Na lepo prošnjo se mu sicer ponižna ženica odreže nekako osorno, rekoč: „Že dam, pa samo takrat, če bosta mandelc in babica!“ Gospod Luka je bil v večjej zadregi, nego takrat, ko je delal iz matematike in fizike maturo. Kar sapa mu je zaprlo. Čez nekaj časa se vender ohrabri, in misleč, da je starka malo gluha, prav trdo reče: „Mati, vsaj jaz ne prodajam kanarčkov, ampak nabiram denar za novo cerkev!“

Na to ženica smehljaje reče: „Že razumem, že, jaz sem hotela reči, če bosta stala pri novi cerkvi dva zvonika, jeden za može, jeden za žene.“ Ko jej gospod Luka zatrdi, da je to že tako v načrtu določeno, je vesela posegla precej globoko v „štonf“ po šmarnih petic in križastih tolajev.“

Žabarjev Tine: „Oče, na čem se pa vender spozna, kateri zvonik je mandelc in kateri babica?“

Oče Brdavs: „To je mogoče zvedeti samo zadnje dneve Velikega tedna. Kakor veš, takrat zavežejo zvonove, in z jednega zvonika se te dni glasi raglja, kakor bi stresal iz vreč orehe, vidiš, ta zvonik je babica; oni pa, ki zraven modro molči, je pa mandelc. In dobro so si izbrale žene, kajti zadnji dnevi Velikega tedna imajo bajé neko posebno moč; zato nas može s svojimi regljanjem v kozji rog uganjajo do drugega Velikega tedna, da pogosto molčimo, kakor zvonik-mandelc, kadar zvonove zavežejo.“

Žabarjev Tine: „To je pa zares popolnoma resnično, kajti kadar začne moja Tončka regljati, takrat jej ne pridem do živega, zato rajše molčim.“

Iz šole.

Profesor: „Kdo je najstarejši slovenski pisatelj?“

Dijak: „Sveti Pavel.“

Profesor: „Kaj? — Sveti Pavel? — Sveti Ciril hočete menda reči?“

Dijak: „Ne sveti Ciril, ampak sveti Pavel.“

Profesor: „Kdo Vam je pa to natvezel? Kaj se niste učili, da je sveti Ciril izumil črke?“

Dijak: „Da. Toda sveti Pavel mora biti vendar starejši, saj je živel v prvem, sveti Ciril pa v devetem stoletji.“

Profesor: „To je pač res; a sv. Pavel ni vendar nič slovenskega pisal.“

Dijak: „Tudi jaz sem dolgo tako misli. A v zadnjem številki ‚Rimskega Katolika‘ čital sem tudi spis pod naslovom: ‚Sveti Pavel — sotrudnik Rimskega Katolika,‘ tedaj sem pa sklepal, da je sveti Pavel gotovo pisal slovenski, ker se piše v ‚Rimskem Katoliku‘ samo slovenski.“

„Oče, lastavke so že tukaj!“

— „Ali si jih že videl?“

„Videl! Baš sedaj je jedna gnala se za muho, — a razbila nam okno.“

Pirniška vojna.

Tudi Pirniška vas ima svoje posebnosti, čeravno leži v znožji mogočne Šmarne Gore. Ponaša se lahko, da je imela „rihtarja“ Zamen, kateri je vsled mnogega popomenkovanja z „gospodo“ uprizoril večkrat kako smešno in enkrat celo tudi vojno ter privabil vojake s svetlimi bajoneti in sulicami v svoje obližje.

„Rihtar“ Zamen bil je mož, ki je popolnoma umel dostojanstvo, katero je bilo od onega časa pri biši, kar je vladehl-pni Napoleon zapustil naše pokrajine. Dejal si je mnogokrat: Moj oče „rihtar“, jaz „rihtar“ to ni kar ai bodi, in dvignil je precej debelo a bolj prazno glavo po konci, da si s tem pritrdi, kar je razmišljeval.

Pri sovaščanih hotel je veljati za kaj posebnega. Zato mu ni zadostovalo, da je imel pravico „biriču“ kazati, kadar je prišel ta v vas, to in ono hišno številko, ali da je pri naboru novincev smel ziniti kako besedo na dobro ali slabo potrjenih mladeničev; temveč bilo mu je na tem, da zvedo Pirničanje, da on občuje naravnost z „gospodo“, katera vse vé.

Zahajal je po novice pogostokrat v Ljubljano, če je že imel kaj družega posla ali ne. Poznat je bil tudi od neke „gospode“, ki ga je pričakovala „pri Figovci“, in mu pri kozarci vina — za katerega je seveda plačeval Zamen — pripovedovala strašne novice o vojni, rokovnjačih, ustaji itd. Zamen je verno poslušal te učenjake — ki so, kakor so mu trdili, dobivali svoja izvestja naravnost iz Dunaja od ministrov — in odšel vedno vesel proti domu, pretehtujoč, kako bode to in ono skrivnostno novico pripovedoval, da bode bolj ugajala radovednim sosedom ter tako podkrepila njegovo veljavo.

Razburjeni časi leta 1848. dajali so mu vedno dovolj gradiva. Mož pa se je tudi tako privadil na take

izmišljene novice, da mu je postalo koj dolg čas, če ni par dnij slišal kaj posebnega. Vozil in vozil se je v mesto ter zajemal v neizcrpnem viru svojih znancev strašne vesti.

Nekoč odpravi se v mesto po svojih opravkih. Obišče zapored vse znance, a nobeden ni imel kaj posebnega. Maha jo skozi Šiško proti domu žalosten, da ni bilo moči poizvedeti kako novico. Vender predno prekorači mejo Šiške, domisli si, kaj hentaj, če v Ljubljani nič ne vedo, bodo pa morda v Šiški in krene jo v gostilno.

Vstopivši v sobo zagledal je nekaj gospodov, ki so sedeli krog mize in se pomenkovali. Zamen se je kar samo smejalo, ko zasliši pogovor o vojni. Pomika se bliže in bliže in nateguje ušesa, da so mu kakor zajcu kvišku stala, nepustivši nobenega migljaja izpred očíj.

Gospodje dobro poznavši slabosti „Pirniškega rihtarja“, videli so ga, ko je stal pred gostilno, razmišljevaajoč, kaj naj ukrene. Hitro se dogovore, da mu obesijo medveda, na katerega ne bode tako brzo pozabil.

Med drugim oglasi se jeden gospodov. — „No, ste li že čuli, kaka se bode nocoj ali najkasneje jutri v jutru zgodila Smeledniškemu baronu in njegovi obitelji.“ — Vsi ga pogledajo osupeli in povprašujejo po najnovejši novici. Gospod ustrezaje jim nadaljuje: „Nocoj po noči ali kakor sem rekel najkasneje jutri v jutru pride toliko in toliko sto rokovnjačev in puntarjev v Smeledniški grad, obglavili bodo barona, gospo in otroke, oropali vse, grad pa zažgali. Na to obišejo še v vasi „rihtarja“, da mu izpijejo kri, ker ta jim je posebno gorak in je vedno na roko „biričem“, kadar prihajajo v vas.“

Možu stala so potne kaplje po obrazu slišavši toliko groze. Vedel ni, je li bolje, da je „rihtar“ in bode on

prvi svaril barona ter mu tako dokazal, kako resno opravlja svojo častno službo, ali da bi ne bil „rihtar“ in mu rokovnjači ne želeli po krvi. Zmaga pa vendar v njem ponos dostojanstva in šepeta si: „No, kaj čem, „rihtar“ je le „rihtar“ in spoštuje ga gospoda. Če pridejo rokovnjači k meni pa rečem, da nisem „rihtar“ in dobro bode, zapisano tako nimam na čelu, da sem tak gospod.“

Dvigne se, plačavši polič vina ter jo piha proti Šent-Vidu in naprej z največjo skrivnostjo, o kateri še svet ne sanja najmanj pa Smeledniški baron. Dospevši domov, kara ga žena, da je lenuh, da se klati vedno po svetu, mesto da bi delal, in se ne briga za gospodarstvo. Mož jo potegne na stran, dopovedujoč ji, da ona ne razume, kako težavni posel imajo možakarji, posebno na tako visokem mestu, kakor je on. Povpraša pa tudi po novicah.

Žena mu toži, da bode treba brejiti dimo, pa da ne ve pri katerem junci. Zamen, moder mož, pa je hitro s svetom pri roki. „No kje? Gotovo nikjer drugod, kakor v gradu. Le pomisli, grajski pastir povedal bode v nedeljo pred cerkvijo na vsa usta, da so „rihtarja“ Zamena dimo na gradu brejili in sosedje bodo nevošljivosti se penili, da smo v taki časti pri gospodi.“ Žena vesela take odlike, pokliče takoj pastirja, mu da južino in naroči kako se ima obnašati v gradu.

(Konec prihodnjič)

Paberki.

Nekje bil je sijajen banket. „Menu“ naznanjal je mej drugimi jedili tudi morsko ribo, znano pod imenom „branzin“. Mej udeleženci banketa bil je tudi gospod, kateremu je bilo to ime popolnoma neznano.

Ko ga torej po banketu prijatelj P. upraša:

„No, prijatelj, kako ti je pa branzin ugajal?“ odgovori naivno:

„Izvrstno, dve steklenici sem ga popil!“

A. V čem so si mrtveci in naši državni poslanci podobni?

B. Ob obojih se sme le dobro govoriti.

A. Kje se „Slovenski Narod“ in „Slovenec“ najbolj razumeta?

B. V kazini Ljubljanski, kjer sta oba v istih platnicah skupaj.

„Katoliško politično društvo“ imelo je nedavno v Šentvidu nad Ljubljano shod, na katerem je gospod Detela prvi govoril in se spominal Vižmarskega tabora.

Tem povodom upraša nekdo svojega soseda:

„Kdaj pa je že bil Vižmarski tabor?“

— „I kdaj? Takrat, ko gospod Detela še ni hodil v nemško kazino in še ni trdil, da se ne treba brigati za koroške Slovence.“

Skrajna brezsrčnost.

Na Jesenicah na Gorenjskem bilo je pred nekoliko dnevi več, večinoma mladih gospodov v gospoda Schreya gostilni. Zabavali so se in bili dobre volje. Slučaj nanese, da pridejo v gostilno harfenisti. Godba, ki je v takem oddaljenem kraju, če še tako primitivna, vendar izreden užitek, šinila je par gospodom v noge, da so okolu polunoči malo zaplesali, ne pomislivši, da je sedaj postni čas.

Nikakor ni moj nam-n, ogrevati se za ples o postnem času, a odločno moram obsojati, kako je tamošnji kapelan Pokoren zaradi tega besnel. Z lece je pribodnjo nedeljo rohnel proti gospodu Schreyu in njegovi obitelji in dejal celó: „Ker so taki, jih je Bog tudi že kaznoval, da so jim otroci pomrli.“

To ni več surovost, to je že brezsrčnost, neusmiljenost, kakeršna bi se z lece nikdar čuti ne smela. Vzveličar sam odpustil je celo prešestnici, kajti On učil je vero ljubezni, kapelanček Pokoren pa je bil pri tej priliki tako okoren in brezsrčen, da je propovedaval vero sovraštva in brezsrčnosti in take besede zabrusil mej poslušalce, ne meneč se za to, da je gospa Schreyeva v prvi klopi sedela. Kako so te brezsrčne besede zadele itak še ranjeno materino srce, si vsak čitatelj lahko misli.

Besede kapelana Pokorna pa neso bile samo brezsrčne in surove, ampak tudi neumne. Gospoda Schreya otroci so namreč že lani pomrli, nesrečni ples pa je bil še le letos v postu. Ako bi bil torej Bog ravnal po besedah kapelančka Pokorna in Schreyeve otroke že lani k sebi poklical za kazen za letošnji ples, potem je bila brez dvojbe Božja volja, da se letos in to v postnem času v Schreyevi gostilni pleše.

Ne bil bi mislil, da bi kapelan, ki je vendar izvršil bogoslovje, imel tako motne pojme o Bogu in mu hotel podtikati tako maščevanje, ki se ne strinja z božjimi lastnostmi.

Zatorej, gospod kapelan Pokoren, bodite v bodoče manj okoren in manj strasten! To bode le Vam koristilo, ker prepričani smete biti, da Vam nihče ne veruje, da bi Vi znali, zakaj je Bog Schreyeve otroke k sebi poklical.

Na svidenje!

J. B.

Ženska modrost.

„Mama, ali naj papa vzbudim?“ Danes mora še v nek komisijon.“

— „Le pusti ga! Če doma spi, ali pa v komisijonu, je vse jedno.“

Po ruskem koncertu.

(V stanovanji neke trejtalke).

A. Kaj, že dva dni ste v Ljubljani, pa pri nas vas še ni bilo? Kaj počnete?

B. Predvčeranjim prišla sem bila pravočasno h koncertu; včeraj sem mnogo hodila, mnogo prosila, da

sem dobila ustopnico še za drugi koncert. O kako srečna sem bila oba večera!

A. Lepa sreča, poznaje se, da ste s kmetov, ker vas zanima vsaka stvar v mestu. Mi meščanje smo že vajeni koncertov, nam to ni nič novega.

B. Oprostite, tacega menim, da tudi Ljubljancje niso vajeni, tega nas je obvestila vsplamtela navdušenost v redutni dvorani. Saj so pa tudi Rusi peli kakor angeli z nebes; sam Bog jih je moral biti vesel.

A. Ne pregrešite se! Kako more Bog biti vesel petja iz ust krivovercev! Hvala Bogu, da jaz nisem bila v reduti, baje, da bi danes tudi sama tako prenapeto govorila o tem petji, kakor vi zdaj, četudi ga ne umejem.

B. Vender škoda, da niste bili v koncertu, videli bi bili tam tudi mnogo duhovnikov.

A. O Jezes! Ali so bili tudi patri jezuitje? O ti izvestno niso bili. Bog se usmili duš vseh onih nesrečnikov, ki so poslušali krivoverce. A nikdar bi se ne bila nadejala, da je vaša vera že tako na suhem, da ste šli v to „krivoversko gledišče“. O kaj bi rekli potem moj spovednik, da sem tudi jaz tjaraj šla! —a.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

„Umazanec „Brus“, tako je pred par dnevi pisal „Slovenec“. Čuditi se tacemu nazivanju ne morem, ker mi je znano, da se „Slovenčevi“ gospodje „in camera caritatis“ celo s „smrdljivci“ pitajo, vender bi bil mislil, da bodo tretjim osebam nasproti vsaj nekoliko rahleji, to tembolj, ker je naslov „umazanec“, glede „Brusa“ vsekakor oduren in popolnoma neosnovan.

„Brus“ ni umazan, še manj pa umazanec. Vrtil se dan na dan in spira v vodi. Izhaja že drugo leto, a služil je vedno le resnici, laži mu ne morete niti jedne dokazati. S tem, da ga nazivljete umazanca, povedali ste samo to, da se Vam resnica zdi umazana, kakor so umazana dejanja Vaša.

Saj menda še niste pozabili, kolikokrat smo Vas že postavili na laž. Pisali ste, da ste našega urednika čuli prisegati grozno prisego, da bode menda vso duhovščino uničil že v materinem telesu. A ko smo Vas pozvali, da poveste: Kdaj, kje in kako? omolknili ste in niste rekli ni bev ne mev.

Trdili ste, da naše uredništvo po svojih agentih pošilja list mej najnižje slojeve ljudstva, mej delavke v tabačni tovarni. A tudi to trditev ste si kar *prosto izmislili*, iz prsta izcuzali. Ali naj Vam še ponavljamo, kako so se v raznih delikatnih slučajih obnašali Vaši

prijatelji, kako je kapelan Kalan s čudovito predrznostjo trdil, da smo neresničó pisali in kako je s tožbo pretil, a isto tako kakor *Vi na laži ostal*. Svojih dolžnostij ne izpolnjevati, potem pa še predrzno lagati, *to je več nego umazano*.

Vi gospodje nemate torej prav nobene pravice, sploh komu očitati umazanost. To je kapitel, o katerem bomo, ako nas prisilite, še marsikaj zanimivega povedali in Vam temeljito zavezali usta. Svet pa bode potem strmel, videč, kaj se vse dandanes dogaja in kako neoprezno lučajo kamenje isti gospodje, ki stanujejo v steklenih hišah.

V steklenih hišah stanujejo tudi nekateri odborniki in člani „Katoliškega politiškega društva.“ Gospod podpredsednik Detela je v narodnem oziru tak, da je g. Povše na javnem shodu čutil potrebo prav odločno brati mu levite, kakor sem že zadnjič omenil. In kaj naj rečem o drugem odborniku dr. Schusterschitsch-i in tovariši njegovem dr. Supanu?

Ko je lani na Bledu bil zbor družbe sv. Cirila in Metoda sta ta dva junaka pri napolnjeni na koroške Slovence rogala se, naposled pa godce nagovorila, da neso igrali navadni „tuš“ ampak „Gigerl-Marsch“, kateri njima menda posebno ugaja.

Navzlic temu pa sta toli imenitna člana „Katoliškega politiškega društva“, da bosta menda kmalu že škapulir okolu vratu nosila. „Katoliško politiško društvo“ ima namen „braniti verske, narodne in državne pravice slovenskega naroda“. Ta dva gospoda pa mislita ta namen najbolje doseči s tem, da o narodnih društvih in posamičnih narodnjakih govorita zelo porogljivo. Posebno dr. Schusterschitsch v svojih izrazih ni baš skropulozen in pretekli torek zvečer rabil je o nekem narodnem gospodu v prodajalnici Buzzolini-jevi take besede, da utegne dobiti še priliko, zagovarjati se pred delegovanim sodiščem.

V tem tonu bi lahko govoril še dalje, a nečem greniti velikonočnih potvic nekaterim gospodom, s katerimi si bomo pogledali iz očí v oči, kadar bode zopet enak povod, kakeršen je bil danes.

Vsem čitateljem želim „Vesele praznike!“

Za p. n. pivo-pivce!

Proč s „črepinjami“, če hočete mesto „svinca“ pivo piti! — Natančno po navodilih dr. Schultze-ja izdelujem jedino le jaz prave, čisto srebrne, solidno izdelane in znotraj celo pozlačene „čaše za pivo“. podelil se je nama z dr. Schultzejem izključni „patent“, da obvarujeva ogromno število pivo-pivcev pred najnovejšo boleznijo, tako zvanim „svinčenim zalitjem“. Dakle pozor!

Nino Tambor,

z l a t a r.

Zabavna naloga.

a, a, a, a, ar, bel, e, e, e, go, har, hov, ja, ja, ja, je, ko, le, li, li lip, ma, mos, na, na, na, ni, ni, po, plaz, ra, ra, ri, ri, rin, sa, si, sit, slav, ste, ta, to, til, va, va, ve, ves, vla, za, zej.

Iz teh zlogov naj se sestavi 18 besed, katerih začetnice in končnice dajo od zgoraj nizdolu prve tri besede znane koračnice.

Pomen besed: 1. mesto na Grškem, 2. žensko ime, 3. mnogonožec, 4. ime skladatelja, 5. mesto v Italiji, 6. reka v Aziji, 7. selo na Slovenskem, 8. dežela španjska, 9. vas na Slovenskem, 10. mesto v vzhodni Prusiji, 11. del Azije, 12. moško ime, 13. žensko ime, 14. otok v grškem morji, 15. izumitelj neke puške, 16. komitat na Ogerskem, 17. ime nekemu likérju, 18. jezero v Ameriki.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. številki.)

Svoje č. gg. goste pivo-pivce

usojam si opozarjati, da vsekdar kar najhitreje blagovole izprazniti svoje čaše, če ne se jim — po doktorju Schultze-ji — utegne pripetiti, da v steklenih čašah po preteku petih minutah najdejo mesto piva — samo „svinec!“

K. Avbé,

restavrater „Narodnega doma“ in spe.

Po telefonu z Vrhnike.

Vrhnika (koncem sušca). Kakor čitamo v „L. Ztg.“ zbirajo se dne 1. aprila Vaši „kolesarji“ ob 1. uri v „Zvezdi“ ter skupno odrinejo v Brazilijo.

Vrhnika (koncem sušca). Zatrjuje se nam, da so oni „kolesarji“, ki se odpravljajo v Brazilijo, sami „Plavci“, kateri so tu še živo v posebno „dobrem“ spominu.

Vrhnika (koncem sušca). Poroča se, da se Ljubljanski „Plavci“ napotijo skozi naš trg naravnost v Gorico, od tam skozi solnčnato Italijo čez Afriko dalje na zaželjeni cilj, od koder se baje več ne povrnejo, kar bode — v večjo varnost naših „lovskih psov“.

Vrhnika (koncem sušca). Iz zanesljivega vira poizvemo, da se tu snuje poseben komité, da „primerno“ pozdravi „Plavce“.

Vrhnika 1. aprila. Zadnji trenotek naznanja se nam, da so „Plavci“ odložili svoj odhod do 4. ure, ker baje še neso nabrali onih „30 srebrnikov“, ki so pred vsem potrebni. — Pa nikarte misliti, da smo tu mar „Iškarjoti“! Ne, ne — stvar diši le nekoliko po nekem „nedeljsko-bicikličkem smodniku“.

Vrhnika 1. aprila. Točno ob 4. uri 59 m. in 59 s. „Plavci“ srečno tu-sem dospeli. Samo zadnji „Stallrossreiter“ pod težo znanih „30 srebrnikov“ nekoliko zakasnil. Vsi „statutenmässig“ dobro oboroženi z „nabitimi samokresi“.

Vrhnika 1. aprila. Po prav „primernem“ vsprejemu in kratkem odmoru „Plavci“ srečno „odtrkljali“. Samo

jeden „junak“ v trgu zaostal, ker je baje še premišljal in bil neodločen, bi-li odšel „znanih 30 srebrnikov“, ali tu obtičal „eventuelno“ še celih 6 dnij — pod ključem.

(Zaprta — ot ef 'zapuy)

„Na železnici je samo kmet še kavalir.“

Tako je nedavno rekel prijatelj moj. In res je tako. Za znižano ceno vozi se vse, kar je odličnega, za znižano ceno vozijo se uradniki, vojaki in celo graščaki. Kmet pa mora plačati, kolikor se zahteva. Kmet je vsaj v tem oziru kavalir.

Oče in sin.

Koncem letošnjega predpusta je bilo, da je bil „Katoliškega političnega društva“ zbor, na katerem je oče Detela sklepal o narodni šoli na katoliški podlagi.

Sin njegov bil je pa praktičnejši, vse to se mu je zdelo preveč suhoparno. Zato je istodobno mej nemškimi turnarji prav pridno plesal.

Tu se „špegalj“ brumna duša!

P. n. pivo-pivcem!

Ravnokar dobil sem po telegrafičnem naročilu večjo partijo „steklenih čaš“, ki imajo po najnovejših preskušnjah doktora Schultze-ja izredno lastnost, da se pivo-pivcu po prvem poštenem požirku „aus dem schäbigen Rest“ izcimi tudi še najmanj pol kila čistega „svinca“, kojega lahko za pošteno ceno proda. Korist teh zelo trpežnih „čaš“ je očitna!

Peregrin Ljezkaj,

steklar in prekupovalc „svinca“.

Pri Dunajskem piskrovezci.

„Prijatelj, vidi se, da nesi iz Trenčina, sicer bi razpočenega piskra ne bil lepil, ampak bi ga zvezal z žico, ki jo imaš pred seboj.“

Telegrami „Brusu“.

Sežana: Vsi tukajšnji razumniki si glave belijo, zakaj naš notarijat še ni razpisan. Hudomušni ljudje, katerih se nikjer ne manjka, trdijo, da zaradi Z e n k o v i c h - a ml. ne.

Jesenice: Kranjska obrtna družba še vedno za isto delo nemškimi delavcem več plačuje nego slovenskim.

Celje: Gospod Heinriher pojde v pokoj, ker se ne more odločiti, da bi na stare dni nosil uniformo.

Vipava. 1. „Visokej gospej“ podaril je pust kraljevo krono, krasno krono. Okovana je baje z dragocenimi biseri takó vretenimi, da ti podajo slike iz njenega življenja. Pravijo, da je najlepša slika Vipavskega goslarja. Krono, pokrito z deloma prozorno tančico, ponujala je „Čitalnici“, a ker je ni vzprejela, dokler se ne prepriča o pravej vrednosti, napotila se je razžaljena v hôtel, kjer so si res pridobili „mačka v mehu“.

2. Sultan pomladil se je. Irredenta namazala ga je z vražjim mazilom, da se bajè ne bode nikdar več postaral. Za plačilo stražiti mora v sprednji sobi „visoko gospo“ ter jo kratkočasiti sè svojim rohnečim glasom.

3. Vipavski „Salonlojzel“ počil bo nekda od jeze, ker ne toči „Čitalnica“ solz po njem, da ga ni vzprejela „visoka gospa“ v svoje spremstvo. Ne manj razsrjen bil je, ker mu tatovi, ko so vlomili v davkarijo, še toliko niso zaupali, da bi odprli i njegov predal. Tožil jih bode radi žaljenja časti.

4. Volk je na videz silno izobražen in krotak, a od blizu diši po „Schulvereinu“. Sicer pa je najboljši „arrangeur“ vseh veselíc, kar jih priredi „visokej gospé“ na čast, ker nima nikdar beliča v žepu. V kratkem ga izgubimo. Pred odhodom poslovil se bođe javno in s solznimi očmi od „nemške“ Vipave.

5. Pepe Piretov je še vedno zdrav in krepak.

Žužemberk. Gospod Gustelj dobili so ravnokar poln zaboj „Domoljuba“, da ga razdele med uboge na duhu. Prvi ga dobi suhi (2 stota 67 funtov) stacunar Pepček, ker ga bode lahko bral loteristovkam, ker napravi največ ljudi veselih z „ta grenkim“ in ker se je potegnil za „pleh“ pri gasilskem plesu. Oglase pa se zanj tudi nekateri mastnejši kramarji, če bodo gospe zapovedale, če se podraži „Wiener Tagblatt“.

Pričakuje se, da bode g. župnik vendar dovolil zidati novo sodišče, županstvo naročilo mu je zato že novo kadilnico. Gospod kaplan pojdejo baje nazaj v Prečno, ker si ga — — močno želé.

D r o b i ž.

K Slavjanskega koncertu v Ljubljani prišel je tudi znan gospod doktor. Takoj po prvem zboru izrekel je že svojo sodbo: „To ni nič!“

Gospodje, katerim je povedal to svojo kritiko, so se na tihem vsi smejali, kajti doktor spada mej tiste ljudi, ki debelo čujejo, ali kakor bi se po domače reklo, ki so malo gluhi.

Zato so si mislili: doktor je podoben znanemu slepcu, ki si je dal domov svetiti.

Stotak veli korporalu: Korporal, sagen sie der Mannschaft slovenisch: „Auf dem politischen Horizonte zeigen sich unheilschwangere Wolken“.

Korporal malo pokašlja, potem pa se obrne h kompaniji rekoč: „Gospod gautman so rekli, da pojde dež!“

Sin prišel je iz mesta h kmetski svoji materi domov. Bil je umetelnik in pravil je mamicí svoji, da je že po petdeset goldinarjev na dan zaslužil. Ona je pa rekla: „Se pravi, zaslužil jih nisi, pa dali so ti jih.“

Šaljiv rebus.

J N E Z

Listnica uredništva.

Gosp. A K. Pod nadpisom „Za spominsko knjigo“ poslali ste nam stibe:

„Ak' hočeš ti znati,
Kak' ljubim zvestó,
Mi v srce postavi
Zrcalo svetló.“

Prispevek ni velik, niti posebne vrednosti, najslabše pa je to, da niti izviren ni, ampak ste ga po nemškem izvirniku posneli. Kaj takega pa se ne sme zamolčati, kajti tudi v tem oziru treba poštenja.

Gospod N. N.: O Kočevski gimnaziji ne moremo tako pisati, kakor bi Vi radi. Prvič za to ne, ker bi bili zaplenjeni, drugič pa, ker vender mislimo, da se prične disciplinarna preiskava in da ne bode ostalo samo pri Knappovih smešnih „Ni res“

„Brusovega“

I. letnika (1889)

dobé se še vse številke v

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Slika Kinspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.